

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 1634/2020
24.02.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Гордане Џакула и Марине Милановић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Горан Белић адвокат из ..., против тужене Републике Србије - Министарство унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1196/19 од 08.11.2019. године, у седници већа одржаној дана 24.02.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизија тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1196/19 од 08.11.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1196/19 од 08.11.2019. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 4580/13 од 17.12.2018. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужена на исплату разлике између исплаћених новчаних примања за време учешћа у мировној операцији и оних који би му припали према Закону о мировним операцијама и прописима донетим на основу тог закона у периоду од 30.10.2008. године до 30.10.2009. године, у новчаним износима наведеним у овом ставу изреке са законском затезном каматом на сваки новчани износ почев од означених датума до исплате. Ставом другим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1196/19 од 08.11.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 4580/13 од 17.12.2018. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова насталих у поступку по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је, због погрешне примене материјалног права, благовремено изјавио ревизију предвиђену чланом 404. ЗПП (посебна ревизија).

Тужилац поднетом тужбом тражи накнаду штете коју му је тужена проузроковала тако што му у периоду од 30.10.2008. године до 30.10.2009. године, као

припаднику контингента цивилне полиције Републике Србије при мисији Уједињених Нација у Либерiji, није исплатила накнаде које су му припадале по тада важећем Закону о учешћу професионалних припадника Војске Србије и Црне Горе, особља цивилне заштите и запошљених у органима управе Савета министара у мировним операцијама и другим активностима у иностранству („Службени лист Србије и Црне Горе“, број 61/04) и подзаконским актима донетим на основу тог закона - Уредбе о платама и другим новчаним примањима професионалних припадника Војске Србије и Црне Горе, особља цивилне заштите и запослених у органима управе Савета министара за време учешћа у мировним операцијама и другим активностима у иностранству, Одлуке о одређивању основице за обрачунавање плате и додатака професионалним припадницима Војске Србије и Црне Горе за време учешћа у мировним операцијама и другим активностима у иностранству и одлуке о висини додатака за ризик у служби и додатака за географске услове да професионалним припадницима Војске Србије и Црне Горе за време учешћа у мировним операцијама и другим активностима у иностранству.

Првостепени суд је тужбени захтев одбио са образложењем да се на тужиоца - припадника полиције, не примењују одредбе Закона и подзаконских аката на којима је засновао своје новчано потраживање, већ одредбе Закона о полицији („Службени гласник Републике Србије“, број 101/05) на основу којих је донето решење о његовом упућивању на извршавање задатака у оквиру контингента цивилне полиције Републике Србије у означеној мировној мисији, односно на основу тог закона донетог Правилника о условима и начину избора полицијског службеника који се упућује на рад у иностранство и о његовим дужностима, правима и одговорностима за време вршења службе у иностранству („Службени гласник Републике Србије“, број 5/2007), по којем су му извршена сва плаћања (члан 7). Другостепени суд је одбио жалбу тужиоца и потврдио првостепену пресуду, али је разлозима за одбијање тужбеног захтева додао још један. По становишту тог суда, на положај, права и одговорности запослених у Министарству унутрашњих послова примарно се примењује Закон о полицији а супсидијарно, у смислу члана 169. тог закона, прописи о радним односима у државним органима ако тим законом и прописима донетим на основу њега није другачије одређено. Следствено томе, по схватању другостепеног суда, о праву на исплату зараде запосленом у Министарству унутрашњих послова упућеном у иностранство ради извршавања задатака у оквиру мировне мисије не одлучује суд већ надлежни старешина у органу туженог послодавца, доношењем појединачног акта о признању тог права и његовом обиму, односно висини. Због тога тужилац не може са успехом, применом опште нормe на коју се позива, захтевати накнаду штете.

По оцени Врховног касационог суда, у овом спору не постоје разлози предвиђени чланом 404. став 1. ЗПП да би се дозволило одлучивање о посебној ревизији тужиоца. Наиме, не постоји потреба за новим тумачењем материјалног права - одредби закона и подзаконских аката на којима је тужбени захтев заснован, а којима нису регулисани плата и друга новчана примања запослених у Министарству унутрашњих послова који су упућени на рад у иностранство, у неку од мировних мисија Уједињених Нација. Уз ревизију нису приложене правноснажне пресуде донете у истим или битно истоветним чињеничноправним споровима које би оправдавале потребу да се о тужиочевој посебној ревизији одлучује ради уједначавања судске праксе. Одлука Уставног суда Уж 1457/2009 од 19.04.2012. године, достављена уз ревизију, није од значаја јер је истом утврђена повреда права подносиоца уставне жалбе на правично суђење, зајемченог одредбом члана 32. став 1. Устава Републике

Србије, извршено одбијањем судова да одлучује о захтеву за накнаду штете. Решење Жалбене комисије Владе Републике Србије од 28.08.2009. године, такође достављено уз ревизију, није доказ за неуједначену судску праксу.

Из наведених разлога, на основу члана 404. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

О дозвољености ревизије о споровима о новчаним потраживањима из радног односа одлучује се на основу члана 403. став 3. ЗПП, према вредности предмета спора побијаног дела, као у имовинскоправним споровима о свим другим новчаним потраживањима.

Тужбом, поднетом 22.11.2011. године, тражена је исплата новчаног потраживања у износу од 20.000 УСД у динарској противвредности. Поднеском од 17.09.2018. године тужилац је преиначио тужбу и тужбени захтев повећао на износ од 32.246,45 УСД у динарској противвредности. У време преиначења тужбе овај новчани износ одговара динарској противвредности од 3.277.745,20 динара по средњем курсу Народне банке Србије за валуту амерички долар, односно износу од 27.714 евра по средњем курсу Народне банке Србије за ту валуту на исти дан.

Из изложеног следи да је вредност предмета спора нижа од динарске противвредности од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије, меродавне за дозвољеност ревизије у смислу члана 403. став 3. ЗПП, због чега је применом члана 410. став 2. тачка 5. и члана 413. тог закона одлучено као у другом ставу изреке.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић